

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2006-318-0523

Dato: 26. juni 2006

Til

Folketinget - Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 355 af 29. maj 2006.

(Alm. del).

Kristian Jensen

/Birgitte Christensen

Spørgsmål: Ministeren bedes, i forlængelse af sin besvarelse af spørgsmål S 4933, kommentere henvendelsen af 16. maj 2006 fra Aasted Consult vedrørende skattemæssig diskriminering af erhvervsdrivende med kontor på den private bopæl, jf. alm.del – bilag 179.

Svar: Udvalget henviser i spørgsmålet til min besvarelse af spørgsmål S 4933. I svaret tilkendegav jeg, at gældende praksis for fradrag for udgifter ved erhvervsvirksomhed i egen bolig er udtryk for en rimelig balance mellem to modsatrettede hensyn – på den ene side hensynet til, at virksomheder har fradrag for driftsudgifter, og på den anden side hensynet til, at der ikke er fradrag for private udgifter.

Det er min opfattelse, at reglerne om selvstændigt erhvervsdrivendes fradrag for erhvervmæssig befordring netop er udtryk for en fornuftig balance mellem de nævnte hensyn.

Aasted Consult anfører i henvendelsen til Folketingets Skatteudvalg, at der sker skattemæssig diskriminering af erhvervsdrivende med kontor på den private bopæl. Aasted Consult henviser til en nyligt afsagt kendelse fra Landsskatteretten, hvor Aasted Consult repræsenterede klager, og hvor Landsskatteretten stadfæstede skatteankenævnets afgørelse. Landsskatteretten fandt, at en selvstændigt erhvervsdrivende, som drev sin virksomhed fra den private bopæl, var omfattet af den såkaldte 60-dagesregel i ligningslovens § 9 B, stk. 1, litra a.

Privat henholdsvis erhvervmæssig kørsel defineres skattemæssigt på samme måde, uanset om kørslen sker som led i selvstændig erhvervsvirksomhed eller som led i et ansættelsesforhold. Der er tidligere redegjort herfor i besvarelsen af S 2388 (Folketingsåret 2002/03).

Ligningslovens § 9 B, stk. 1, definerer således, hvad der er erhvervmæssig befordring for såvel selvstændigt erhvervsdrivende som for lønmodtagere. Erhvervmæssig befordring er herefter:

- Befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i indtil 60 dage inden for de forudgående 24 måneder.
- Befordring mellem arbejdspladser.
- Befordring inden for samme arbejdsplads.

Al anden befordring er privat.

60-dagesreglen trækker med andre ord grænsen mellem, hvad der er erhvervmæssig kørsel mellem hjem og arbejdsplads, og hvad der er privat kørsel mellem hjem og arbejdsplads.

Den gældende objektive definition af erhvervmæssig kørsel blev indført ved lov nr. 482 af 30. juni 1993. Baggrunden var et ønske om at forenkle skattereglerne på befordringsområdet. Den tidligere definition af udgifter til erhvervmæssig kørsel, talte om udgifter, der var nødvendiggjort af skiftende arbejdssteder eller flere samtidige arbejdssteder. Disse regler gav anledning til mange tvister, idet de krævede komplicerede overvejelser om arbejdets

karakter, sondring mellem hoved- og biarbejdssted og sondring mellem skiftende og fast arbejdssted.

Efter indførelsen af den gældende objektive definition, herunder 60-dagesreglen, er det ikke længere nødvendigt at foretage disse overvejelser. Samtidig har man bevaret kernen i reglerne, nemlig at udgifter til erhvervsmæssig kørsel er fradragsberettigede/kan godtgøres skattefrit af arbejdsgiveren.

Det fremgår udtrykkeligt af bemærkningerne til ligningslovens § 9 B, at alle former for arbejdspladser, der ikke tillige er den skattepligtiges bopæl, er omfattet af begrebet arbejdsplads. Det betyder med andre ord, at kørsel mellem bopæl og arbejdsplads som udgangspunkt er privat. Det gælder også, når en selvstændigt erhvervsdrivende driver virksomheden fra bopælen, og vedkommende kører herfra ud til en kunde. I den situation er der således ikke tale om erhvervsmæssig befordring mellem arbejdspladser, men derimod om befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads, der som nævnt kun er erhvervsmæssig i indtil 60 dage inden for de forudgående 24 måneder.

Det følger af ligningslovens § 9 B, stk. 1, litra b, at kørsel mellem arbejdspladser (der ikke tillige er den skattepligtiges bopæl) er erhvervsmæssig. Har den selvstændige således valgt ikke at drive virksomheden fra hjemmet, men derimod fra lokaler ude i byen, vil kørsel mellem f.eks. kontorlokaler og en kunde eller mellem administrationslokaler og produktionslokaler to forskellige steder i byen, ikke være privat.

På samme måde som spørgeren i S 2388, synes det imidlertid som om, Aasted Consult benytter følgende logik:

Fordi kørsel mellem arbejdspladser er erhvervsmæssig, og en selvstændigt erhvervsdrivende dermed kan foretage fradrag i den personlige indkomst for udgifterne til kørslen, er det rimeligt, at en selvstændigt erhvervsdrivendes kørsel mellem bopælen, hvorfra virksomheden drives, og en anden af virksomhedens afdelinger ude i byen/en kunde, også er erhvervsmæssig, således at den pågældende kan foretage fradrag i den personlige indkomst for udgifterne til kørslen, i stedet for at foretage sædvanligt befodringsfradrag for kørslen mellem hjem og arbejde efter reglerne i ligningslovens § 9 C.

Hvad Aasted Consult tilsyneladende overser er, at den, der kan køre erhvervsmæssigt mellem arbejdspladser, har behov for at transportere sig fra bopælen til en af disse arbejdspladser, i lighed med den, der driver sin virksomhed fra bopælen, og som kører herfra til en anden af virksomhedens afdelinger ude i byen eller ud til en kunde.

Følges nævnte logik således til dørs, ville der opstå en usaglig skattemæssig forskelsbehandling i relation til kørsel mellem bopæl og arbejdsplads, alt afhængig af, om man som selvstændig driver virksomhed fra bopælen eller ej. Den, der driver virksomhed fra sin bopæl, ville kunne foretage fradrag i den personlige indkomst for udgifterne til al kørsel mel-

lem bopæl og arbejdsplads. Derimod måtte den, der har valgt at drive virksomheden fra lokaler ude i byen, transportere sig mellem bopæl og arbejdsplads for egen regning, idet der dog ville kunne foretages sædvanligt befordringsfradrag efter ligningslovens § 9 C. Tilsvarende forskelsbehandling ville gøre sig gældende i forhold til en lønmodtager.

Som nævnt indledningsvist er det således min opfattelse, at de eksisterende regler om erhvervmæssig befordring er udtryk for en fornuftig balance mellem hensynet til, at der skal være fradrag for erhvervmæssige udgifter, og hensynet til, at der ikke skal være fradrag for private udgifter.